

Camilla, Ducesă de Cornwall, stătea fumând o țigară ieftină în pragul ușii din spate a casei cu numărul 16 din Hell Close. Era o după-amiază rece, de sfârșit de vară. Din când în când, se întorcea să-l privească pe soțul ei, Charles, Prințul de Wales, cum zăngănea vasele de la prânz într-un lighean roșu pe care îl cumpărase dintr-un impuls în dimineața aceea de la magazinul „Orice produs o liră”. Cărase ligheanul acasă și i-l oferise ca și cum ar fi fost un prețios artefact religios, furat dintr-un oraș jefuit.

În timp ce-l privea frecând la o sosieră Doulton¹, Camilla se gândea la cât de puțin îi trebuia ca să fie fericit, și îl întrebă:

— Ești fericit, dragule?

Vocea îi era aspră din cauza anilor de fumat, la care se mai adăuga și faptul că stătuse trează jumătate de

¹ Royal Doulton Company, celebră companie britanică de tradiție (înființată în 1815), producătoare de articole de veselă.

noapte râzând și vorbind cu vecinii ei de alături, Beverley și Vince Threadgold.

Vince, o sosie a lui Elvis în vârstă de cincizeci și cinci de ani, îi distrase pe Camilla și pe Charles cu poveștile sale teribil de amuzante despre Wormwood Scrubs¹. Charles spusese: „Închisoarea pare destul de plăcută în comparație cu Școala Gordonstoun², unde adeseori mă trezeam noaptea și îmi găseam patul îngust de fier și păturile aspre acoperite de un strat subțire de zăpadă din cauza geamurilor deschise ale dormitorului.”

Beverley, o femeie cu oase mari, cu părul de culoarea și textura paielor, remarcă: „Ai fost al naibii de norocos s-ai o pătură. Eu mă-nveleam cu mantaua lu' taică-miu.”

Charles păru atât de trist încât râsul încetă, până când Camilla zise: „Înveselește-te, dragule, și mai toarnă-ne din deliciosul tău vin de napi.”

După alte câteva pahare, Charles își reveni și intră în rolul lui obișnuit de la petreceri, un număr Goon³ prelungit în care el era Fred și o forța pe Camilla să fie Gladys. Cei doi Threadgold urmăriră cu fețe de piatră improvizația și se bucurară când vecinii lor regali plecară, clătinându-se, spre patul lor de acasă.

¹ Închisoare care mărginește în partea de sud zona „The Scrubs”, aflată în vestul Londrei.

² Școală situată lângă Elgin, în Scoția, și considerată printre cele mai bune din Marea Britanie, alături de Eton și Harrow. Aici au studiat trei generații din familia regală britanică.

³ The Goon Show, program radio umoristic transmis de BBC (1951–1960), care în general satiriza viața contemporană din Marea Britanie.

Camilla întrebă:

— Cum te descurci cu ligheanul, scumpule?

— Ligheanul este absolut minunat, răspunse Charles.

— Ai fost isteț că l-ai observat.

— Era pe trotuar, într-o grămadă de alte ligheane. Mă dureau ochii de mulțimea de culori.

— Ai ales bine, scumpule. Roșul e teribil de vesel.

— Da, așa m-am gândit și eu. Deși m-am uitat lung și la unul verde.

— Verdele e bun, dar prea *important* și cam amintește de Jonathon Porritt¹, ți-ai putea închipui că *el* are un lighean verde de vase, cumpărat din vreun groaznic magazin National Trust din Cotswolds.

Râsul ei se transformă rapid în tuse.

Dacă n-ar fi fost Camilla care să spună asta, ci oricare altă persoană, Charles i-ar fi luat apărarea vechiului său prieten Jonathon Porritt, magazinului de la National Trust și Cotswolds-ului, dar Camilla avea permisiunea să spună exact ce gândește.

Tot mai tușea; Charles își întoarse privirea îngrijorată spre ea:

— Te simți bine, scumpa mea?

Ea dădu din cap că da.

Într-un anume fel, faptul că alesese un lighean de vase roșu părea semnificativ pentru el. Poate că, așa cum îl

¹ Jonathon Espie Porritt (n. 1950), scriitor și ecologist britanic. A activat în calitate de consilier pe probleme de mediu pentru numeroase organizații, dar și pentru persoane particulare, precum prințul Charles.

îndemnase Laurens van der Post¹, intra în sfârșit în contact cu „latura sa păgână”. El și gurul său, de mult decedat, călătoriseră prin Kalahari și stătuseră lângă un foc de tabără, sub vastul cer înstelat, vorbind despre ceea ce are nevoie un om ca să se simtă împlinit. Un om trebuie să aibă o pasiune, era concluzia la care ajunsese în final. Charles își amintea de discul roșu aprins al soarelui care cobora în spatele dunelor. Poate că această experiență metafizică îl influențase în alegerea ligheanului de vase de culoare roșie.

Camilla întrebă:

— Cât a costat frumosul tău lighean roșu, dragule?

Charles răspunse un pic tâfnos:

— Am *precizat* că l-am cumpărat din magazinul „Orice produs o liră”, iubito.

Și roși, amintindu-și scena când îl întrebase același lucru pe proprietarul groaznic de obez al magazinului, domnul Anwar.

Domnul Anwar, nervos după o ceartă cu soția lui pentru niște ambalaje de Kit Kat pe care ea i le găsisese sub pat, zisese cu accentul său de școală particulară:

„Spuneți-mi, domnule. Cum se cheamă magazinul meu?”

Charles făcuse un pas înapoi pe trotuar și citise cu voce tare firma de la intrarea în magazin, scrisă cu litere mari de treizeci de centimetri.

„«Orice produs o liră».”

Domnul Anwar zisese:

¹ Sir Laurens Jan van der Post (1906–1996), scriitor, educator, jurnalist, filosof, explorator, nașul prințului William al Marii Britanii.

„N-aveți nevoie de o diplomă în semiotică pentru a interpreta firma, domnule Saxa-Coburg și Gotha. Tot ce e în magazinul meu costă exact, întocmai, *incontestabil*, o liră. Repet, o, adică o liră.”

Charles, jignit de sarcasmul lui Anwar și de folosirea numelui său de familie german, îi dăduse o monedă de o liră și ieșise rapid din magazin.

Câinele lui Charles, Leo, un fel de amestec de tip Frankenstein din mai multe rase canine, se prelinse de sub masa de bucătărie și se postă lângă chiuveță, scheunând și ridicându-și capul mare ca de lup către stăpânul său. Câinele părea că se înalță pe zi ce trece, se gândi Charles: la paisprezece săptămâni îi ajunsese deja până la genunchi. Spiggy¹, soțul prințesei Anne, „crescătorul de animale”, îl asigurase pe Charles că Leo va fi „unu’ din câinii ăia răi care sar la gleznă, numa’ buni pentru vânătoarea de șobolani”.

Leo scânci:

— Mi-e foame!

Charles zise:

— Știu că vrei să mănânci, Leo, dar nu vezi că sunt ocupat?

Se auzi soneria. Charles, cu mâinile în apă, spuse:

— Iubito, vrei tu să deschizi?

Camilla răspunse:

— Fumez, dragule.

Charles replică, rânjind crispat:

— Sunt perfect conștient de faptul că *fumezi*, iubito, de vreme ce fumul ajunge în bucătărie și se strecoară în plămânii mei.

¹ În traducere, Gumă de Mestecat; (argou) Prezervativ.

Tuși discret și lovi cu mâna plină de clăbuci de detergent fuiorul de fum ce plutea deasupra capului său.

Camilla zise, ridicându-și vocea peste bâzâitul stăruitor al soneriei:

— E împotriva legilor țării să circuli cu o țigară aprinsă printr-o clădire, inclusiv prin casa cuiva, deci poate că o să deschizi *tu* ușa.

Își întoarse capul în cealaltă direcție înainte de a adăuga: „dragule”.

Charles aruncă o cană Spode¹ pentru lapte în clăbucii de detergent și zise, printre dinții încleștați:

— Eu am un *sistem* de spălare a vaselor și trebuie să mă concentrez. De ce nu poți să *arunci* porcăria aia afurisită din care tot inhalezi și să răspunzi la ușa? Iubito.

Soneria sună din nou.

Camilla spuse, cu un glas un pic tremurat:

— Charlie, pauza mea de țigară e teribil de importantă pentru mine. Ai fost de acord înainte de a ne căsători că pot fuma cinci țigări pe zi și că n-o să fiu deranjată în timp ce fac asta.

Charles frecă înfuriat cu peria de vase cana Spode perfect curată și zise:

— De asemenea, am fost amândoi de acord să împărțim și treburile domestice, dar tu ai dat peste cap înțelegerea. Văzu durerea de pe fața ei și zise pe un ton conciliant: Ești teribil de leneșă, iubito.

Camilla ieși pe cărarea pavată cu dale neregulate și o porni către cotețul de păsări de la capătul grădinii înguste,

¹ Marcă englezească de produse de porțelan și ceramică, de mare tradiție (fondată în 1767).

la care se înghesuiau o mulțime de plante. Se holbă prin gardul de sârmă la găinile Eccles și Moriarty¹, care se tot loveau cu ciocul în felul acela crud, dar nepăsător al surorilor înghesuite pe bancheta din spate a mașinii de familie.

Camilla nu iubea găinile. Îi displăceau gâturile lor crețe și numele lor caraghioase, ochii lor reci, ciocurile ascuțite și ghearele lor apucătoare. Îi displăceau timpul și banii pe care Charles îi investea în întreținerea lor. În viziunea ei, erau niște ticăloase împănate nerecunoscătoare. Se săturase să-l tot scoată pe Charles în fiecare dimineață din starea lui exagerată de dezamăgire după ce se întorcea de la coteț cu coșul de ouă, pe care insista să-l care după el, întotdeauna gol.

Propriii ei câini, Freddie și Tosca, care făcuseră două rânduri de pui împreună, ieșiră în fugă din casă pe picioarele lor de terrieri Jack Russell. Se alăturară stăpânei lor la cotețul de găini.

Ea le zise găinilor:

— Sunteți al naibii de nerecunoscătoare! El își revărsa cu dărnicie toată atenția asupra voastră și totuși voi refuzați să-i dați un nenorocit de ou. E teribil de nedrept, suntem disperat de săraci.

Camilla trase un ultim fum din țigară și vâri distrasă mucul încă aprins prin sârma cotețului. Eccles veni repede la gard, luă în cioc mucul și pe urmă, cu un fâlfâit din pene, zbură pe acoperișul cotețului de găini. Camilla râse când Eccles lăsă țigara să-i atârne în colțul ciocului ca o Lauren Bacall aviară.

¹ Eccles și Moriarty sunt două personaje din The Goon Show.

În bucătărie, Charles o auzi râzând și zâmbi ușurat. Camilla nu purta pică — spre deosebire de prima lui soție, care ținuse supărarea timp de... ei bine, ani de zile. O luă la pas grăbit pe cărare, ștergându-și mâinile pe un șervet de bucătărie. Fusesse prea dur cu ea; ea avusese servitori până foarte de curând, în vreme ce el făcuse toate de unul singur în ultimii treisprezece ani, în timpul exilului său.

În cele câteva secunde înainte ca Charles să-și vadă prețioasa pasăre delectându-se după cină cu o imitație de țigară Silk Cut Ultra, importată din China, Camilla se gândea că asta va fi o anecdotă grozav de amuzantă într-o zi, dar că repercusiunile imediate vor fi oribile pentru biata de ea. Charles întinse mâna și o răsuci pe Camilla ca s-o ia în brațe, dar apoi văzu, fără să-și creadă ochilor, că Eccles părea să fumeze o țigară și că o vulpe stătea în spatele unui șir de verze de iarnă, fixându-l cu o privire insolentă și nerușinată.

Freddie și Tosca se furișară pe după picioarele stăpânei lor; Camilla nu mai văzuse niciodată atât de aproape o vulpe, cel puțin nu una vie. Văzuse din belșug vulpi moarte. Își spuse că e grozav de frumoasă. Vulpea se ridică, rânji în colțul botului, pe urmă își întoarse calmă spatele, se îndreptă tacticoasă spre colțul grădinii și dispăru.

Regina continua să aștepte în fața ușii, deși începea să-și piardă răbdarea. Era chinuită de o durere cumplită de dinți și se întreba dacă Charles avea niște ulei de cuișoare în cutia lui cu medicamente homeopate. Lângă ea erau doi câini, amândoi dorgi (o încrucișare între un corgi și un teckel). Unul dintre ei era Susan, pe care o moștenise de

la mama ei, celălalt era Harris, propriul ei câine, și fiul lui Harris I, care o însoțise în camionul pentru mobilă ce o adusese în Hell Close cu treisprezece ani în urmă.

— Asta e de-a dreptul enervant, îi zise Regina lui Harris. De ce nu răspund la ușă? Știm că sunt acasă, nu-i așa, băiete? Îi auzim cum a tipă, nu-i așa?

Harris nu-i zise nimic Reginei, dar mârâi:

— Știam eu că n-o să dureze.

Susan lătră scurt:

— Toate cuplurile căsătorite se ceartă. Și noi ne certăm!

— Ne certăm pentru că m-am săturat de tine, zise Harris.

— Ești așa de crud, se cănci Susan, și fugi la Regina pentru consolare.

Regina se aplecă și o mângâie pe spate, spunând:

— Ce e, fetițo? Ce s-a întâmplat?

Beverley Threadgold, încă în capot la două după-amiaza, își scoase capul pe fereastra de la dormitor și strigă:

— Îs în grădina din spate, Liz. Se ceartă pen' țigările lu' Camilla. Vrei să le zic io că ești la ușă?

Beverley adora dramele, oricât de mărunte. De obicei transforma o dramă într-o criză, iar criza într-un incident ce necesita prezența poliției și, o dată, chiar elicopterul poliției. Regina zise:

— Nu, te rog nu te deranja, și porni grăbită pe alee.

Beverley strigă în urma Reginei care se îndepărta:

— Ne-am îmbătat cu toții azi-noapte cu vinu' de napi al lu' Charlie. Charlie ne povestea despre copilăria lui nefericită. Despre zăpada de pe patu' lui de la școală.

Regina le spuse celor doi căței:

— Tare aş vrea ca Charles să nu se mai văicăreasă că tuturor despre copilăria lui. Are aproape şaizeci de ani.

În timp ce Regina trecea de casa lui Beverley, King, o corcitură alsaciană, sări pe poartă și începu să latre cu furie la câinii Reginei. Era un scandalagiu, ca și stăpâna lui.

Educația pe care Regina o primise încă de mică o învățase să ignore orice neplăcere, așa că, în timp ce mergea prin Hell Close, nu înregistrează obscenitățile scrijelite pe ziduri sau duhoarea pungilor de gunoi neridicate de pe trotuar. Hărmălaia țipetelor și disputelor domestice nu ajunse la urechile ei. Nu-și putea îngădui să recunoască în sinea ei că trăia în condiții atât de groaznice.

Pe când era doar o mică prințesă, dacă ea, mult iubita Crawfie, o învățase ca atunci când era pusă în situații dificile să fluiera în minte un cântecel vesel.

Când ajunse la numărul 12, Regina auzi sunetul amplificat al vocii cuiva, un cântăreț, presupuse ea, țipând nu versuri, ci amenințări și îndemnuri la acte de violență. Nu putea înțelege gustul Prințului Harry pentru ceea ce el îi spusese că este „gangsta rap¹”. E adevărat că strămoșii săi regali fuseseră gangsterii zilelor lor. Era oare o chestie genetică? În vreme ce Regina stătea privind în sus către casă, putea simți vibrațiile muzicii sub picioare. Draperiile erau trase și ferestrele păreau să fi fost de curând atacate cu ouă. Îi zise lui Harris:

¹ Gen de hip-hop care reflectă stilul de viață violent al găștilor din cartierele sărace.

— I-am spus lui Charles că nu e indicat să-i lase pe niște să stea singuri. Uită-te puțin la locul ăsta, arată ca o casă de raport din New York.

Ușa de la intrare se deschise, lăsând să se reverse afară un val de muzică și o adolescentă, Chanel Toby, o fată de cincisprezece ani cu bust generos, cu o voce ca o sireună de ceață și cu păr alb, colorat artificial și întins cu placa; fata o luă la fugă pe alee plângând, urmată îndeaproape de câinele Prințului Harry, Carling, o corcitură roșcată cu picioare lungi și cap mic. Chanel trecu în fugă pe lângă Regina și intră în casa bunicii ei de la numărul 10. Carling începu să țopăie în jurul picioarelor Reginei. Era un nătărău atât de inofensiv, încât Susan și Harris îl lăsară în pace.

Harris mârâi:

— Dacă ăsta ar fi un sat, Carling ar fi idiotul lui.

Regina îl luă pe Carling de ceață, îl târî pe alee și îl împinse prin ușa deschisă. Era întuneric înăuntru, tot ce putea Regina să vadă erau câteva siluete cu glugă și un nor gros de fum de țigări puturoase. Trânti ușa de la intrare; până acum fusese o după-amiază complet nesatisfăcătoare.

În timp ce Regina intra în casa cu numărul 9, William trecu la volanul unei camionete albe, pe a cărei portieră era scris: „Arthur Grice, Schelărie.” Ea auzi *Cavalcada Valkiriilor* a lui Wagner răsunând prin geamurile deschise. El claxonă și opri.

— Cum a fost? întrebă Regina.

Lui William i se dăduse permisiunea să plece de pe domeniul și să lucreze cu contract la ridicarea schelelor